

Третя світова війна і визвольна боротьба / С. Бандера.
Тернопіль: Видавництво «Крила» 2022. 160 с.

На публікацію даних праць Степана Бандери нас підштовхнуло усвідомлення загрози повторення історії. Українські націоналісти усвідомлюють гнилизну й угодовство західного істеблшменту (передовсім в США) які врятували московську імперію СРСР після другої світової і зберегли її в нинішньому вигляді на початку 90-х. Ми це маємо доносити до заходу, але для цього самі повинні у тому розібратися. Вивчення праць Бандери додасть нашому погляду більшої широти.

Світ повинен усвідомити, що розв'язана московитами війна в Україні є трагедією для цілого людства і вона може не просто повторитися а й розширюватися, якщо не знищити імперію повністю з подальшим формуванням на її території національних держав сьогодні поневолених народів.

ISBN 978-617-7916-26-9

© ТОВ Видавництво «Крила», верстка, дизайн, 2022

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА

Воєнні події в Кореї так загострили політичний стан у всьому світі, що перспектива Третьої світової війни не була далека. В новій ситуації виникли і нові можливості для української справи, тож треба було наперед визначити точні позиції і завдання української самостійницької політики. Це зробив Степан Бандера в цій статті. Вона була друкована, без його підпису, у трьох числах «Сурми» (чч. 22, 23, 24 за серпень, вересень, жовтень 1950 р.). З'ясувавши західню концепцію політичної війни з большевизмом, автор перестерігає українську спільноту перед самообманом і сподіванками, що війна з московським большевизмом автоматично зробить з держав Заходу союзників України, яка бореться проти цього большевизму-імперіялізму. Єдину можливість для визволення дає національна революція. Схожість поглядів на ці справи є в інших статтях: «Пропаганда визвольної революції на тлі війни» і «Проти ідейного роззброювання визвольної боротьби».

ЗАХІДНЯ КОНЦЕПЦІЯ ПОЛІТИЧНОЇ ВІЙНИ З БОЛЬШЕВИЗМОМ

Війна в Кореї надала розвиткові міжнародньої ситуації настільки виразні перспективи і темп, що можливість Третьої світової війни стає серйозним чинником у всяких політичних плануваннях, навіть на недалеку мету. Над мілітарними питаннями грядучої війни ще висить непроглядна заслона – коли, де, як розпочнеться, котрі фронти, в якій стадії війни будуть головними. Існують різні припущення; почальні штаби напевно мають готові пляни на різні можливості, але мілітарного розвитку найбільшого світового змагу ніхто не може наперед певно накреслити, бо він буде вислідом акцій і реакцій обидвох сторін. Жодна сторона не буде мати ініціативи на всіх фронтах і в усіх формах ведення війни.

Натомість політичні фронти вже досить чітко зарисовані, бо війна в політичній площині вже ведеться. Опісля, коли гаряча війна розгориться, прийде тільки загострення, посилення політичних протиставлень, дійдуть деякі доповнення, відпадуть існуючі ще тепер дипломатичні помости

й тактичні маневри, але засадничі настанови, генеральні лінії політики обидвох сторін у війні, як теж фронти їхніх зударів, уже виразні, вони вже діють. Помиляється і сам себе обманює той, хто гадає, що політичні полігони ще не визначені, що тепер поля політичної розгри окутані ранніми туманами, які розвіються з першими розривами гранат і бомб Третьої світової війни. Ні. Хто добре дивиться – вже тепер усе виразно побачить, а кому тумани непроглядні, то дарма, вони далі стануть ще густіші на не одному відтинку.

Тож пора вже визначити позиції української самостійницької політики супроти зарисованих, а в дечому й виразно скристалізованих політичних фронтів надтягаючої війни. Не можна цього відкладати, доки вона не розгориться, з надією, що тоді прийде велика зміна в засадничому відношенні до української справи. Треба рахуватися з тим, що на початку війни наше положення в міжнародній політиці не дуже поправиться, а за це механіка воєнних подій великою мірою утруднить орієнтацію, та встановлювання головних політичних плянів самостійницької дії за кордоном. Якби таки прийшла значна поправа

у відношенні західніх держав до нашої визвольної справи, то тим легше було б корегувати наші пляни. Але за підставу мусимо приймати те, що тепер показується найправдоподібнішим, що вже досить певно визначає головні лінії і рушії політики західніх держав, що створює для нас труднішу ситуацію.

Сучасні політичні і мілітарні заходи світових потуг, що відбуваються незалежно від дипломатичних трюків і розголосу на них преси, є реальним віддзеркаленням прихованих інтенцій і намірів на майбутнє, в чому прозирається не тільки остаточна мета, але також шляхи її реалізації.

Важливо, щоб загал української еміграції наперед мав тверезу, реалістичну оцінку того, з чим стрінеться, а не заколисував себе всякими фантастичними сподіваннями, а потім розгублювався і розчаровувався дійсністю, ходом подій. Треба тверезо подивитися правді в очі, взяти її в свої рахунки і здати собі справу з того, що й як слід робити, як поступати нам, щоб принести успіх визвольній справі, та щоб нашою ініціативою, нашою поставою й дією впливати

на поправу відношення до неї діючих світових сил. Влучне передбачення й твереза оцінка тієї дійсності, з якою матимемо до діла, визначення наперед правильного напрямку нашої політики – це передумова для того, щоб розкидані по світі українські сили могли діяти по одній засадничій лінії.

Українські визвольні змагання, зокрема під час війни ССРСР з іншими державами, мусять узгляднювати розвиток світової ситуації, яку й вони співформують. Пов'язування української справи з міжнародним розвитком правильне тоді, якщо воно оперте на влучну аналізу й оцінку його, зокрема на оцінку політичної настанови противників ССРСР. Інакше воно може бути цілком фальшиве й згубне. Засада: «ворог мого ворога є моїм союзником» – в практиці має дуже широку скалю застосування, залежно від того, наскільки позитивні цілі обох сторін згідні чи розбіжні в сфері, де їх заінтересування сходяться.

ДАРЕМНІ СПОДІВАННЯ І ПОЛІТИКА САМООБМАНУ

Багато людей бачить зовсім просту розв'язку пов'язання українських визвольних змагань з війною західних держав проти ССРСР. Їхня визвольна концепція така: коли західні держави будуть приневолені вести війну з ССРСР, тоді вони змагатимуть до повного розгромлення большевицької імперії, будуть старатися залучити до одноцілого воєнного зусилля всі ворожі большевизмові сили, в тому й визвольну боротьбу українського народу, поставлять такі універсальні цілі війни, в яких вмістяться й вимоги визволення України, її державної самостійності, виразно сформульовані, або в межах якогось загального, рамового означення.

Нашим завданням є влучити всі свої сили і боротьбу у воєнні змагання західних держав, по змозі, як окремий, ними визначений, складовий чинник. Українські сили за кордоном повинні створити і ввести у воєнні дії українську військову одиницю, що буде зав'язком української армії, і буде побільшуватися кадрами українців з

советської армії. А революційна боротьба по другому боці фронту, в Україні, повинна бути якнайсильнішим допоміжним фактором для зовнішнього фронту. Чим більший буде потенціал і ефект нашого вкладу у війні по боці західних держав, тим краще забезпечимо собі визнання ними і реалізацію наших цілей.

Тут будуть діяти теж досить поважні течії і сили проти державної самостійності і соборності України, зокрема намагання російських протикомуністичних, але імперіялістичних сил, претенсії поляків на західні землі України, може, й інших сусідів. Щоб їм успішно протиставитися, мусимо дати такий великий вклад у війну, щоб він переважив нашу ціну і значення нашого голосу у західних державах, а рівночасно наша мілітарна сила, створена в процесі війни на боці протибольшевицької коаліції, мусить бути відносно велика, щоб підперти волю українського народу, в міру потреби, збройним чином і протиставитися напастям сусідів.

Так виглядає концепція долучення справи українського визволення до воєнної квадриги західних держав. Без уваги на те, чи її ставить